

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: J. N.
zastoupená Mgr. Ing. Michalem Burešem, advokátem
sídlem Nová 244, Lenešice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného

ze dne 29.4.2016, č.j. 18274/16/5100-31462-707633,
ze dne 29.4.2016, č.j. 18223/16/5100-31461-700796,
ze dne 29.4.2016, č.j. 18272/16/5100-31462-707633,
ze dne 29.4.2016, č.j. 18222/16/5100-31461-700796,
ze dne 5.8.2016, č.j. 34206/16/5100-31462-707633,
ze dne 5.8.2016, č.j. 34202/16/5100-31462-707633,
ze dne 5.8.2016, č.j. 34205/16/5100-31462-707633,
ze dne 5.8.2016, č.j. 34203/16/5100-31462-707633,
ze dne 5.8.2016, č.j. 34201/16/5100-31462-707633,
ze dne 2.8.2016, č.j. 33931/16/5100-31461-700796,
ze dne 2.8.2016, č.j. 33932/16/5100-31461-700796,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29.4.2016, č.j. 18274/16/5100-31462-707633 a rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6 ze dne 16.9.2015, č.j. 6054739/15/2006-70462-106960,

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29.4.2016, č.j. 18223/16/5100-31461-700796 a rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6 ze dne 16.9.2015 č.j. 6057306/15/2006-70462-106960,

rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29.4.2016, č.j. 18272/16/5100-31462-707633 a rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6 ze dne 16.9.2015 č.j. 6057739/15/2006-70462-106960,

rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29.4.2016, č.j. 18222/16/5100-31461-700796 a rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6 ze dne 16.9.2015 č.j. 6058074/15/2006-70462-106960 a

rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5.8.2016, č.j. 34206/16/5100-31462-707633, ze dne 5.8.2016, č.j. 34202/16/5100-31462-707633, ze dne 5.8.2016, č.j. 34205/16/5100-31462-707633, ze dne 5.8.2016, č.j. 34203/16/5100-31462-707633, ze dne 5.8.2016, č.j. 34201/16/5100-31462-707633, ze dne 2.8.2016, č.j. 33931/16/5100-31461-700796, a ze dne 2.8.2016, č.j. 33932/16/5100-31461-700796,

se z r u š u j í a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 66 396 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Michala Bureše, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žaloby

1. Žalobkyně se žalobami, podanými u Městského soudu v Praze, domáhala zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále „žalovaný správní orgán“) ze dne 29.4.2016, č.j. 18274/16/5100-31462-707633, ze dne 29.4.2016, č.j. 18223/16/5100-31461-700796, ze dne 29.4.2016, č.j. 18272/16/5100-31462-707633, ze dne 29.4.2016, č.j. 18222/16/5100-31461-700796 (dále „rozhodnutí ze dne 29.4.2016“) a rozhodnutí ze dne 5.8.2016, č.j. 34206/16/5100-31462-707633, ze dne 5.8.2016, č.j. 34202/16/5100-31462-707633, ze dne 5.8.2016, č.j. 34205/16/5100-31462-707633, ze dne 5.8.2016, č.j. 34203/16/5100-31462-707633, ze dne 5.8.2016, č.j. 34201/16/5100-31462-707633, ze dne 2.8.2016, č.j. 33931/16/5100-31461-700796 ze dne 2.8.2016, č.j. 33932/16/5100-31461-700796 (dále „rozhodnutí ze dne 5.8.2016 a ze dne 2.8.2016“), kterými byla zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6, o zamítnutí odvolání žalobkyně a zastavení odvolacího řízení (ve vztahu k rozhodnutím ze dne 29.4.2016), resp. zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6, o vyměření darovací daně (ve vztahu k rozhodnutím žalovaného ze 5.8.2016 a 2.8.2016).

2. Tyto žaloby byly vedeny u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 11 Af 37/2016 až 11 Af 40/2016 a pod sp.zn. 11 Af 56/2016 až 11 Af 62/2016. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6.2.2020 č.j. 11 Af 37/2016-64 byly tyto věci spojeny ke společnému projednání s tím, že nadále budou vedeny pod sp.zn. 11 Af 37/2016. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 10.2.2020.
3. Žalobkyně v podaných žalobách stručně shrnula dosavadní průběh správního řízení a namítala pochybení při doručování výzvy k podání daňového přiznání a pochybení při doručování platebních výměrů, kterými jí byla vyměřena darovací daň podle pomůcek ve věcech rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2016. Jak výzva k podání daňového přiznání, tak platební výměry byly doručovány na adresu: „X“. Ani výzvy k podání daňového přiznání, ani platební výměry nebyly doručeny řádně, žalobkyně jako adresátka těchto písemností tyto písemnosti nepřevzala, ty byly vráceny správci daně zpět s tím, že adresát nemá na adrese schránku a je na uvedené adrese neznámý. Žalobkyně namítala, že správce daně aplikoval § 44 odst. 3 daňového řádu v rozporu se zákazem pravé retroaktivity, poukázala na rozdílnou právní úpravu daňového řádu a zákona o správě daní a poplatků, který byl založen na principu zdržování se na příslušné adrese, zatímco daňový řád tento princip nahradil principem objektivní doručovací adresy. Žalovaný se dopustil nepřipustné pravé retroaktivity, jestliže úkon učiněný za předchozí právní úpravy bez dalšího považoval za úkon, který byl učiněn podle platné právní úpravy, a spojil s ním následky, které s ním předchozí právní úprava nespojovala. Dále žalobkyně namítala, že nebyla naplněna materiální funkce doručení. Poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu a rozhodnutí Ústavního soudu ČR, ze kterých vyplývá, že písemnost musí být adresátovi doručena způsobem umožňujícím seznámit se s jejím obsahem. Ani výzva k podání daňového přiznání, ani platební výměry nemohly být žalobkyni doručovány na adresu, na kterou byly zaslány, když z doručenek je patrné, že doručující orgán uvedl, že adresát je na uvedené adrese neznámý, s tím, že zde nemá ani schránku. Žalobkyně dále namítala, že nebyly splněny všechny zákonem předpokládané podmínky pro závěr o doručení fikcí. Správce daně již z doručenek k výzvám k podání daňového přiznání bylo známo, že žalobkyně je na předmětné adrese neznámá a nemá zde ani schránku, přesto zasílal na tuto adresu i platební výměry. Nezohlednil ani skutečnost, že údaje na doručenkách jsou vnitřně rozporné, neboť je na nich zároveň uvedeno, že adresát je na předmětné adrese neznámý, nemůže tudíž být současně vyzván k vyzvednutí zásilky a nemůže mu být zanecháno poučení. Správce daně opakovaně doručoval na předmětnou adresu, ačkoli mu byla známa jiná adresa, a to bydliště žalobkyně, přestože si byl vědom, že se žádná z doručovaných písemností nedostala do dispoziční sféry žalobkyně. Fikce doručení tak nemohla být uplatněna.
4. Ve vztahu k rozhodnutím žalovaného z 5.8.2016 a 2.8.2016 žalobkyně, kromě výše uvedeného, namítala pochybení správce daně při prokazování darování, neboť správce daně existenci darování vzal za prokázanou pouze na základě usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 16.3.2015, č.j. 4 VZV 5/2013, o zahájení trestního stíhání.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Tím správce daně porušil ustanovení § 5 odst. 1 a § 92 odst. 2 daňového řádu, neboť nezjistil dostatečně skutkový stav věci, popřel zásadu presumpce neviny podle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv svobod a porušil zásadu bezprostřednosti dokazování. Žalobkyně poukázala na charakter usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 trestního řádu, jde o úkon, kdy policejním orgánem (státním zástupcem) nemusí být s jistotou prokázáno, že k trestnému činu došlo, je postačující, když zjištěné skutečnosti tomu nasvědčují. Rozhodnutí o daňové povinnosti žalobkyně přitom finanční orgány založily pouze na obsahu usnesení vrchního státního zastupitelství, ačkoli je jejich povinností zjistit rozhodné skutečnosti pro správné zjištění a stanovení daně co nejúplněji (§ 92 odst. 2 daňového řádu). Zjištění státního zástupce byla přitom založena na provedených odposleších, jejich použití je, jak vyplývá i z judikatury, v daňovém řízení nepřipustné. Porušení zásady bezprostřednosti dokazování spočívá v tom, že správní orgány neprovedly výslech osob, které měly movité věci žalobkyni darovat. Nebyly provedeny důkazy směřující k prokázání, zda k darování skutečně došlo. Vyměření daně podle pomůcek bylo nezákonné, žalobkyně zejména zdůraznila, že výzva k podání daňového přiznání jí nebyla řádně doručena, nebylo prokázáno, že jí svědčí daňová povinnost. Namítala nezákonnost pomůcky „Ocenění movité věci“ a absenci řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomu, že daň nebylo možno stanovit dokazováním, když daňový řád upřednostňuje stanovení daně dokazováním, stanovení daně pomůckami je krajním způsobem určení daně v případě, kdy nelze daň dokazováním určit. Tak je tomu i v případě, kdy daňový subjekt neplní své zákonné povinnosti. Žalobkyně dále namítala, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, protože se žalovaný nezabýval všemi námitkami uvedenými v odvoláních, a to zejména k neúčinnosti doručení na adresu, na které je adresát neznámá, a nesplnění podmínek pro vyměření daně podle pomůcek. Závěrem žalobkyně zrekapitulovala uplatněné námitky a navrhla, aby soud žalobou napadená rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství včetně rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k podaným žalobám poukázal na znění ustanovení §§ 17 – 20 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Z ustanovení § 19 odst. 1 věta druhá tohoto zákona vyplynulo, že při doručování lze doručit zásilku i v případě, že se adresát písemnosti v místě svého pobytu, sídla nebo adresy pro doručování, které ohlásil správci daně, nezdržuje. Žalobkyně požádala dne 1.6.2006 o doručování na předmětnou adresu, do 2.7.2015 nebyla nahlášena žádná změna, proto bylo postupováno podle § 44 odst. 3 daňového řádu. Žádost žalobkyně o doručování na sdělenou adresu nebyla účinností daňového řádu dotčena. K námitkám o nemožnosti využití fikce doručení uvedl žalovaný, že na doručenkách bylo označeno, že bylo adresátu zanecháno poučení, správní orgán vycházel z toho, že upozornění bylo zaručeno na „jiném vhodném místě“, pokud na určené adrese nebyla nalezena schránka pro doručování. Odpovědnost za přebírání písemností na zvolené doručovací adrese jde k tíži daňového subjektu.
6. Ve vztahu k rozhodnutím ze dne 29.4.2016 žalovaný navrhl zamítnutí podané žaloby, neboť odvolání proti platebním výměrům byla podána opožděně. Pokud jde o rozhodnutí ze dne 5.8.2016 a 2.8.2016, žalovaný vedle vyjádření k otázce správnosti doručování uvedl, že při nahlížení do trestního spisu obdržel usnesení vrchního státního zastupitelství, ze

kterého vyplynulo, že žalobkyně obdržela od subjektů, ke kterým nebyla žalobkyně v rodinném nebo příbuzenském vztahu, movité věci, které byly uvedeny v tomto usnesení. Ke stanovení daně podle pomůcek přistoupil žalovaný pro nesoučinnost daňového subjektu, o tomto oprávnění byla žalobkyně vyrozuměna ve výzvě k podání daňového přiznání. Stanovení daně dokazováním předpokládá, že daňový subjekt podá daňové přiznání, dokazováním se následně prokazují skutečnosti, které v daňovém přiznání daňový subjekt sám uvedl, popřípadě měl uvést.

Pokud však daňový subjekt daňové přiznání ani na výzvu správce daně nepodá, je z logiky věci vyloučeno stanovení daňové povinnosti dokazováním, daňový subjekt se vlastní vinou zbavuje možnosti prokázat základ daně. Pokud je namítáno, že žalovaný se nevypořádal s argumenty odvolání, poukázal žalovaný na judikaturu, z níž vyplývá, že tuto povinnost nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku, neurčitou námitkou lze reagovat i tak, že v odůvodnění rozhodnutí správní orgán vyjádří názor odlišný od odvolatele, který přesvědčivě odůvodní. I v těchto věcech navrhl žalovaný zamítnutí podané žaloby.

Replika žalobkyně

7. V replice ze dne 19.12.2019 žalobkyně zdůraznila, že mezi daňovým subjektem a žalovaným panuje spor o to, zda měl správce daně výzvu a platební výměr doručovat na adresu, kterou žalobkyně uvedla dne 6.1.2016 ve vztahu k Finančnímu úřadu v Karlových Varech, či nikoli. S odkazem na ustanovení zákona o správě daní a poplatků (§ 17, § 19, § 21, § 22) dovodila, že vzhledem k neexistenci univerzálního správce daně, nemohl daňový subjekt, který požádal o doručování na jím zvolenou adresu u jednoho konkrétního správce daně, důvodně předpokládat, že tento úkon bude účinný vůči všem správcům daně na území České republiky ve všech daňových řízeních, a to i pro případy řízení zahajovaných v budoucnu. Žádost učiněná žalobkyní ve vztahu k Finančnímu úřadu v Karlových Varech byla účinná pouze vůči tomuto správci daně. Pokud se finančnímu úřadu opakovaně zásilky zasílané na předmětnou adresu vracely s údajem, že adresát je neznámý a nemá schránku, měl věnovat více pečlivosti posouzení otázky, zda si daňový subjekt tuto adresu zvolil a zda účinky žádosti z roku 2016 stále trvají a jsou relevantní k příslušnému správci daně. Zopakovala, že nebyly splněny podmínky pro doručování fikcí, a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2019, č.j. 1 Afs 168/2019-48.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření ze dne 10.1.2020 poukázal na to, že žalobkyně přebírá text rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2019, č.j. 1 Afs 168/2019-48, přičemž námitka, že žádost o doručování ze dne 6.1.2006 byla adresována Finančnímu úřadu v Karlových Varech a nikoli Finančnímu úřadu pro hl. m. Prahu, v žalobách uplatněna nebyla. Poukázal na to, že předmětná námitka byla vznesena poprvé až při ústním jednání dne 28.3.2019 před Městským soudem v Praze ve věci vedené pod sp.zn. 6 Af 69/2016 a následně v kasační stížnosti vedené Nejvyšším správním soudem pod sp.zn. 1 Afs 168/2019. Podstatou námitky, uplatněné v žalobě, bylo pouze to, zda oznámení doručovací adresy za účinnosti zákona o správě daní a poplatků má právní účinky též za účinnosti daňového řádu. Námitku ohledně nesprávného doručování z důvodu, že žádost o doručování byla uplatněna u jiného správce daně, je nutno považovat za námitku, která byla uplatněna až v doplnění ze dne 19.12.2019, a jde o námitku opožděnou.

9. Ve vyjádření ze dne 31.1.2020 žalovaný uvedl, že se neztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu, vyjádřenými v rozsudku ze dne 18.12.2019, č.j. 1 Afs 168/2019-48, ohledně závěru o volbě doručovací adresy za účinnosti zákona o správě daně a poplatků a jejími účinky za účinnosti daňového řádu. Žalovaný uvedl, že není pochyb o tom, že žádost o doručování ze dne 6.1.2006 je právním úkonem ve smyslu ust. § 264 odst. 2 daňového řádu, dotčené ustanovení hovoří toliko o tom, že zůstávají zachovány účinky právních úkonů učiněných do dne nabytí účinnosti daňového řádu, tzn. za účinnosti zákona o správě daní a poplatků. Jde o obecné pravidlo stanovené daňovým řádem, že právní úkony a jejich účinky ve správě daní, které nastaly do dne nabytí účinnosti daňového řádu, zůstávají zachovány. Tím je zajištěna kontinuita v právních vztazích. Žalovaný má za to, že platnost a relevantnost uvedeného právního úkonu žalobkyně nebyla účinností daňového řádu nijak dotčena, resp. účinky nahlášení doručovací adresy zůstaly zachovány, přičemž zároveň platí, že správce daně doručuje příslušné písemnosti podle zákona účinného v době doručování, jímž byl v tomto případě daňový řád. Žalovaný projevil souhlas se závěrem Městského soudu v Praze, který byl vyjádřen ve věci vedené pod sp.zn. 6 Af 69/2016 a sp.zn. 6 Af 74/2016, kde uvedl, že právní zakotvení institutu adresy pro doručování bylo shodné jak za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, tak podle daňového řádu. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně žádost o doručování uplatnila u tehdy místně příslušného správce daně v Karlových Varech, poté, kdy došlo ke změně místně příslušného správce daně, došlo k postoupení celého spisu žalobkyně se současným zachováním účinků všech učiněných podání, tedy včetně právního úkonu v podobě uplatnění žádosti o doručování. Změna místní příslušnosti nemůže mít vliv na účinky právního úkonu – žádosti o doručování – v tom směru, že by došlo k jejich pozbytí. Žalovaný má za to, že v případě, že dojde ke změně místní příslušnosti, zůstávají jednoznačně zachovány účinky právního úkonu, které byly uplatněny u předchozího místně příslušného správce daně. V řízení o dani darovací, vedeného Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, existovala žádost o doručování na jinou adresu ve smyslu § 44 odst. 3 daňového řádu, tudíž při doručování nedošlo k žádnému pochybení. Setrval na návrhu o zamítnutí podané žaloby jako nedůvodné.
10. Ve vyjádřeních, která se týkala rozhodnutí žalovaného ze dne 5.8.2016 a ze dne 2.8.2016, žalovaný zaujal stanovisko k běhu lhůty pro stanovení daně s odkazem na ustanovení § 148 odst. 1 a odst. 2 daňového řádu s tím, že má za to, že došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně a tato lhůta dosud neuplynula.

Obsah spisového materiálu

11. Z obsahu spisových materiálů je zřejmé, že platebními výměry, které byly vydány Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územním pracovištěm pro Prahu 6, byly žalobkyni vyměřeny darovací daně ve výši, která je v těchto platebních výměrech uvedena. Konkrétně z obsahu spisů vyplývá následující:
12. Platebním výměrem Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6 ze dne 26.3.2015 č.j. 1987564/15/2006-70462-106960 (dále též „platební výměr ze dne 26.3.2015“) byla žalobkyni vyměřena darovací daň ve výši 5.054 Kč (dar X). Odvolání, které žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí, bylo zamítnuto rozhodnutím uvedeného finančního úřadu ze dne 16.9.2015, č.j. 6054739/15/2006-70462-106960, kterým bylo odvolání žalobkyně pro opožděnost zamítnuto a bylo zastaveno odvolací řízení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalovaným

Odvolacím finančním ředitelstvím žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29.4.2016, č.j. 18274/16/5100-31462-707633 (původně vedeno pod sp.zn. 11 Af 37/2016).

13. Platebním výměrem Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6 ze dne 21.5.2015, č.j. 4046737/15/2006-70462-106960 (dále též „platební výměr ze dne 21.5.2015“), byla žalobkyni vyměřena darovací daň ve výši 5.880 Kč (dar X). Odvolání, které žalobkyně podala proti tomuto platebnímu výměru, bylo rozhodnutím Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6, ze dne 16.9.2015, č.j. 6057306/15/2006-70462-106960, zamítnuto a odvolací řízení zastaveno. O odvolání žalobkyně bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29.4.2016, č.j. 18223/16/5100-31461-7000796, tak, že odvolání bylo zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzeno (původně vedeno pod sp.zn. 11 Af 38/2016).
14. Platebním výměrem Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6, ze dne 21.5.2015, č.j. 4050979/15/2006-70462-106960 (dále též „platební výměr ze dne 21.5.2015“), byla vyměřena darovací daň ve výši 19.950 Kč (dar X). Odvolání, které žalobkyně proti tomuto platebnímu výměru podala, bylo zamítnuto rozhodnutím Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6, ze dne 16.9.2015, č.j. 6057739/15/2006-70462-106960, a odvolací řízení bylo zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29.4.2016, č.j. 18272/16/5100-31462-707633 (původně vedeno pod sp.zn. 11 Af 39/2016).
15. Platebním výměrem vydaným Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územním pracovištěm pro Prahu 6, ze dne 21.5.2015, č.j. 4055618/15/2006-70462-106960 (dále též „platební výměr ze dne 21.5.2015“), byla žalobkyni vyměřena darovací daň ve výši 23.100 Kč (dar X). Odvolání, které žalobkyně proti tomuto platebnímu výměru podala, bylo zamítnuto rozhodnutím Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6, ze dne 16.9.2015, č.j. 6058074/15/2006-70462-106960, a odvolací řízení bylo zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29.4.2016, č.j. 18222/16/5100-31461-700796 (původně vedeno pod sp.zn. 11 Af 40/2016).
16. Platebním výměrem vydaným Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územním pracovištěm pro Prahu 6, ze dne 18.6.2015, č.j. 4544926/15/2006-70462-106960, byla žalobkyni vyměřena darovací daň ve výši 30 520 Kč (dar X). O odvolání, které žalobkyně proti tomuto platebnímu výměru podala, rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 5.8.2016, č.j. 34206/16/5100-31462-707633, tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu - územního pracoviště pro Prahu 6 (platební výměr) potvrdil (věc původně zapsána pod sp.zn. 11 Af 56/2016).
17. Platebním výměrem vydaným Finančním úřadem pro hl. m. Prahu 6, územním pracovištěm pro Prahu 6, ze dne 15.7.2015, č.j. 5062286/15/2006-70462-106960, byla žalobkyni vyměřena darovací daň ve výši 37 730 Kč (dar X). Odvolání, které žalobkyně proti tomuto platebnímu výměru podala, bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5.8.2016, č.j. 34202/16/5100-31462-707663, a odvoláním napadené rozhodnutí (platební výměr) finančního úřadu bylo potvrzeno (původně zapsáno pod 11 Af 57/2016).
18. Platebním výměrem vydaným Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územním pracovištěm pro Prahu 6, ze dne 18.6.2015, č.j. 4554909/15/2006-70462-106960, byla žalobkyni

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

vyměřena darovací daň ve výši 13 650 Kč (dar X). O odvolání, které žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5.8.2016, č.j. 34205/16/5100-31462-707633, tak, že odvolání bylo zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí finančního úřadu bylo potvrzeno (věc vedena původně pod 11 Af 58/2016).

19. Platebním výměrem vydaným Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územním pracovištěm pro Prahu 6, ze dne 18.6.2015, č.j. 4555780/15/2006-70462-106960, byla žalobkyni vyměřena darovací daň ve výši 13 860 Kč (dárkový certifikát, X). Odvolání, které žalobkyně proti tomuto platebnímu výměru podala, bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 5.8.2016, č.j. 34203/16/5100-31462-707633, a odvoláním napadené rozhodnutí (platební výměr) bylo potvrzeno (věc vedena původně pod 11 Af 59/2016).
20. Platebním výměrem ze dne 15.7.2015, č.j. 5063805/15/2006-70462-106960, byla žalobkyni vyměřena darovací daň ve výši 53 200 Kč (dar X). Proti tomuto platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 5.8.2016, č.j. 34201/16/5100-31462-707633, a odvoláním napadené rozhodnutí finančního úřadu bylo potvrzeno (věc vedena původně pod 11 Af 60/2016).
21. Platebním výměrem vydaným Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územním pracovištěm pro Prahu 6, ze dne 27.11.2015, č.j. 7237161/15/2006-70462-106960, byla žalobkyni vyměřena darovací daň ve výši 103 875 Kč (X). Odvolání žalobkyně, které podala proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 2.8.2016, č.j. 33931/16/5100-31461-700796, a odvoláním napadené rozhodnutí finančního úřadu bylo potvrzeno (věc vedena původně pod sp.zn. 11 Af 61/2016).
22. Platebním výměrem vydaným Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územním pracovištěm pro Prahu 6, ze dne 27.11.2015, č.j. 7237793/15/2006-70462-106960, byla žalobkyni vyměřena darovací daň ve výši 31 025 Kč (dar X). Odvolání, které žalobkyně podala proti tomuto platebnímu výměru, bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 2.8.2016, č.j. 33932/16/5100-31461-700796 (věc vedena původně pod sp.zn. 11 Af 62/2016).
23. Ze všech výše uvedených správních spisů je pak patrné, že daňové řízení, které bylo ukončeno žalobou napadenými rozhodnutími žalovaného, bylo zahájeno „Výzvou k podání daňového přiznání“. Uvedená výzva vyzývala žalobkyni k podání daňového přiznání k dani darovací s odůvodněním, že na základě usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 16.3.2015, č.j. 4 VZV 5/2013, správce daně zjistil, že v období, které je uvedeno v těchto výzvách, obdržela žalobkyně dary v hodnotách, které jsou rovněž v těchto výzvách uvedeny.
24. Uvedené výzvy byly správcem daně, Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územním pracovištěm pro Prahu 6, doručovány na adresu: X. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyni nebyla tato výzva doručena, z doručky je zřejmé, že zásilka byla připravena k vyzvednutí, adresát (žalobkyně) byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Následně pošta předmětnou zásilku vrátila s tím, že zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí, protože zásilka nebyla vyzvednuta do deseti dnů do dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, vrací se zásilka správci daně. Na vrácené doručce je pak poznámka, že adresát je neznámý a nemá schránku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

25. Ve spisech je dále založeno „Ocenění movité věci“, které zpracoval referent oceňování Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ve vztahu k jednotlivým movitým věcem, jež byly předmětem zdanění.
26. Následně Finanční úřad pro hl. m. Prahu, územní pracoviště pro Prahu 6, vydal výše označené platební výměry na daň darovací, kterými byla žalobkyni vyměřena darovací daň podle pomůcek, a to s odkazem na usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 16.3.2015, č.j. 4 VZV 5/2013.
27. Ze spisů vyplývá, že ve věcech rozhodnutí žalovaného z 29.4.2016 byly platební výměr ze dne 26.3.2015 a platební výměry ze dne 21.5.2015, kterými byla žalobkyni vyměřena darovací daň, doručovány na adresu: X. Ze spisu je zřejmé, že žalobkyně uvedené písemnosti nepřevzala, zásilky byly vráceny správci daně s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Z doručanky k platebnímu výměru ze dne 26.3.2015 je patrné, že zásilka byla vrácena s poznámkou, že zásilka nebyla vyzvednuta, adresát neznámý. K platebním výměrům ze dne 21.5.2015, které byly zasílány jednou zásilkou, je pak zřejmé, že kromě poznámky o tom, že adresát je na předmětné adrese neznámý, je uvedena poznámka, že nemá schránku. Pro úplnost soud uvádí, že posléze v těchto věcech vydaná rozhodnutí finančního úřadu o zamítnutí odvolání žalobkyně a zastavení odvolacího řízení ze dne 16.9.2015 a žalobou napadená rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2016 byla již doručována zástupci žalobkyně.
28. Ve věcech rozhodnutí žalovaného z 5.8.2016 a 2.8.2016 byly platební výměry o vyměření darovací daně doručovány zástupci žalobkyně.
29. Ve správních spisech je dále založeno usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 16.3.2015, sp.zn. 4 VZV 5/2013, podle něhož bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně pro zločin kráčení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c/ tr. zák., jehož se měla dopustit tím, že v období let 2012 a 2013 přijala ve 29 případech movité věci a zkrátila darovací daň v celkové výši 705 925 Kč.
30. Ve správním spise je dále založena žádost, která byla adresována Finančnímu úřadu v Karlových Varech a témuž úřadu doručena dne 6.1.2006 ve věci změny adresy pro doručování, s tím, že žalobkyně žádá o provedení změny adresy pro doručování, a to: X. Ve spise je dále založena žádost o změnu doručovací adresy ze dne 20.7.2015, která byla uvedeného dne doručena Finančnímu úřadu pro hl. m. Prahu, územnímu pracovišti pro Prahu 6, podle něhož žalobkyně dává na vědomí změnu doručovací adresy, a to: J. N., X.

Posouzení důvodnosti žalob soudem

31. Městský soud v Praze přezkoumal na základě podaných žalob žalobou napadená rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených a po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“), rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci k výslovné žádosti soudu nevyjádřili s takovýmto postupem nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez jednání souhlasí.
32. Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu je zřejmé, že zásadní námitkou podaných žalob je námitka o tom, že výzva k podání přiznání k darovací dani, resp. platební výměry z 21.5.2015 a platební výměr z 26.3.2015, byly nesprávně správcem daně,

Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územním pracovištěm pro Prahu 6, zasílány na adresu: X, tedy na adresu, kterou žalobkyně označila jako adresu pro doručování ve svém podání ze dne 6.1.2006, kterou zaslala Finančnímu úřadu v Karlových Varech. Lze poznamenat, že ze spisového materiálu je zřejmé, že šlo o adresu odlišnou od bydliště žalobkyně.

33. Městskému soudu v Praze je z úřední činnosti známo, že shodnou otázkou správnosti doručování zásilek žalobkyni na předmětnou adresu : X, kterou žalobkyně označila jako adresu pro doručování ve svém podání ze dne 6.1.2006, kterou zaslala Finančnímu úřadu v Karlových Varech, se ve vztahu ke shodným účastníkům zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18.12.2019, č.j. 1 Afs 168/2019-48.
34. Nejvyšší soud se vzhledem k tomu, že v mezidobí došlo ke změně právní úpravy (od 1.1.2011 nabytí účinnosti daňový řád a předcházející zákon o správě daní a poplatků pozbyl účinnosti k 31.12.2010), zabýval charakterem úkonu žalobkyně ze dne 6.1.2006 a dospěl k závěru, že tato žádost žalobkyně je právním úkonem ve smyslu § 264 odst. 2 daňového řádu, se závěrem, že jde o úkon daňového subjektu a účinky, které vyvolá, je nutno i po 1.1.2011 (tedy od účinnosti daňového řádu) posuzovat podle zákona o správě daní a poplatků. Konstatoval, že zákon o správě daní a poplatků opravňoval daňový subjekt sdělit správci daně adresu pro doručování, na které se zdržuje, a v takovém případě bylo povinností správce daně pokusit se o doručování právě na tuto adresu. Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, jakým způsobem bylo třeba úkon (sdělení adresy pro doručování) učinit a jaké byly účinky tohoto úkonu. Výkladem ustanovení § 21 odst. 3 a odst. 7 zákona o správě daní a poplatků dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tzv. jiná podání v daňových věcech, mezi které patří i žádost o změnu doručovací adresy, je nutno učinit na určeném místě, a to u místně příslušného správce daně. Pouze jemu může být podání adresováno a pouze jeho také může zavazovat. Aby tedy podání vyvolalo žádaný účinek, bylo nutno podat ho u místně příslušného správce daně. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *současně je nutno z tohoto ustanovení dovodit, že právě a pouze vůči tomuto správci daně je takové podání účinné. Naopak z žádného ustanovení zákona o správě daní a poplatků nelze dovodit, že tento úkon by měl vyvolávat účinky i vůči těm správcům daně, kterým nebyl adresován.* Uvedený výklad dle názoru Nejvyššího správního soudu podporuje též znění ustanovení § 22 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků o povinnosti místně nepříslušného správce daně postoupit věc správci daně příslušnému.
35. Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Shora podaný výklad též plně odpovídá tomu, že jednotlivé finanční úřady byly podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech samostatnými správními úřady (stejně je tomu podle nyní účinné právní úpravy – viz § 1 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky). Neexistoval tedy jeden univerzální „správce daně“. V případě jednoho daňového subjektu pak mohlo probíhat současně několik daňových řízení u různých správců daně v závislosti na tom, o jakou daňovou povinnost se jednalo. Místní příslušnost tak mohla být určena buď podle bydliště, sídla, provozovny, či umístění nemovitosti, které se daňová povinnost týká, atd. V žádném svém ustanovení zákon o správě daní a poplatků neukládal místně příslušnému správci daně povinnost informovat o úkonu, který vůči němu daňový subjekt učinil, jiného správce daně (samozřejmě, pokud adresátem tohoto úkonu nebyl jiný místně příslušný správce daně). V případě, že daňový subjekt učinil podání - požádal o doručování na jím zvolenou adresu - u jednoho konkrétního správce daně, nemohl důvodně předpokládat, že tento úkon bude účinný vůči všem správcům daně na*

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

území České republiky ve všech daňových řízeních, a to i pro případy daňových řízení zahajovaných v budoucnu, ačkoli vůči nim žádný takový úkon neučinil. Takový výklad by znamenal, vzhledem k tomu, že místně příslušnými mohou být v daňových řízeních též daňového subjektu odlišní správci daně, že by příslušný správce daně dříve, než provede určitý úkon v řízení, musel oslovit všechny ostatní správce daně, zda u nich v minulosti nebyla podána žádost o doručování na zvolenou adresu. Takový výklad však nemá v zákonu o správě daní a poplatků žádnou oporu a nelze jej dovozovat ani z obecné povinnosti součinnosti správních orgánů navzájem (srov. obdobně rozsudky ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 AfS 88/2013 – 66, či ze dne 10. 4. 2015, č. j. 4 AfS 8/2015 – 36). Pro daňový subjekt by pak předestřený postup správce daně byl zcela nepředvídatelný. Naopak, jak již soud zdůraznil shora, tím, že zakládá povinnost daňového subjektu činit podání u místně příslušného správce daně (tedy u správce daně příslušného k vedení konkrétního daňového řízení), recipročně stanoví předpoklad, že takové podání je účinné právě (a pouze) vůči tomuto správci daně. Není přitom podstatné, že v podání samotném není vymezeno, že směřuje pouze vůči konkrétnímu správci daně“.

36. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že: „Aplikováno na nyní posuzovanou věc (která je, pokud jde o doručování, shodná s nynějšími žalobami v této věci – pozn. městského soudu), je nutno dospět k závěru, že stěžovatelčina žádost ze dne 6. 1. 2006 byla účinná pouze vůči Finančnímu úřadu v Karlových Varech (resp. později vůči Finančnímu úřadu pro Karlovarský kraj, na který podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, přešla s účinností od 1. 1. 2013 jeho působnost). V řízení o dani darovací, vedeném Finančním úřadem pro hlavní město Prahu neexistovala žádost o doručování na jinou adresu ve smyslu § 44 odst. 3 daňového řádu. Správce daně proto pochybil, pokud při doručování postupoval podle tohoto ustanovení a stěžovatelce výzvu nedoručoval na adresu podle § 44 odst. 1 daňového řádu. Nad rámec nutného odůvodnění soud v této souvislosti konstatuje, že zjevným signálem, ze kterého mohl finanční úřad dovodit, že uvedená adresa není stěžovatelkou zvolenou adresou pro doručování podle § 44 odst. 3 daňového řádu, představovaly okolnosti spojené s doručováním písemností v řízení o dani darovací. Pokud se finančnímu úřadu opakovaně (a to i v dalších řízeních o dani darovací) vracely zásilky zasílané na dotčenou adresu s údajem, že adresát je zde neznámý a nemá schránku, měl jistě věnovat více pečlivosti posouzení otázky, zda si stěžovatelka skutečně tuto adresu jako doručovací zvolila a zda účinky žádosti z roku 2006 stále trvají a jsou ve vztahu k příslušnému správci daně vůbec relevantní. Za takové situace nebyly naplněny podmínky pro doručení fikcí (uložením), neboť nedošlo k doručování na správnou adresu. Právní fikce coby nástroj odmítnutí reality právem je nástrojem výjimečným. Aby mohla svůj účel (dosažení právní jistoty) splnit, musí respektovat všechny náležitosti, které s ní zákon spojuje. Jak uvedl Ústavní soud, „institutem náhradního doručování se vytváří právní fikce, že účinky doručení písemnosti nastanou po uplynutí stanovené doby ex lege i vůči tomu, kdo písemnost fakticky nepřevzal. (...) Z hlediska ústavnosti je třeba striktně trvat na dodržení všech zákonných podmínek pro vznik dané fikce“ (náleze ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 23/03; srov. též náleze ze dne 1. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 92/01). Nebyly tak dány ani podmínky pro stanovení daně podle pomůcek na základě § 145 odst. 1 daňového řádu a současně nebyl řádně doručen platební výměr“.
37. Z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud zaujal zcela jednoznačný právní názor o nesprávnosti postupu správce daně při doručování výzvy k podání daňového přiznání, resp. v daném případě i při doručování platebních výměrů z 21.5.2015 a platebního výměru ze dne 26.3.2015. Za

této situace Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně konstatoval, že nebyly dány podmínky pro stanovení daně podle pomůcek a ani nebyl řádně doručen platební výměr.

38. Městský soud v Praze neshledal žádné důvody k tomu, aby se od uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlil, a to i s přihlédnutím k tomu, že uvedený právní názor byl vyjádřen také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2020, č.j. 9 Afs 152/2019-58.
39. Pokud jde o další námitky, ve kterých žalobkyně namítala nezákonnost použitých pomůcek a nedostatky při prokazování vzniku daňové povinnosti, vycházel soud rovněž z názoru Nejvyššího správního soudu, který konstatoval, že v situaci, kdy výzva k podání daňového přiznání nebyla žalobkyni dosud řádně doručena, nemohl se soud již zabývat dalšími námitkami zpochybňujícími postup správce daně při stanovení daně (bod 48 odůvodnění rozsudku NSS z 18.12.2019, č.j. 1 Afs 168/2019-48), a to i s přihlédnutím k tomu, že ze spisového materiálu je zřejmé, že námitky uplatněné v kasační stížnosti byly v zásadě shodné s námitkami v podaných žalobách.
40. Z výše uvedených důvodů soud žalobou napadená rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.). Soud využil svého oprávnění podle § 78 odst. 3 s.ř.s. a současně zrušil rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6, ze dne 16.9.2015, kterými bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti platebním výměrům ze dne 21.5.2015 a platebnímu výměru ze dne 26.3.2015 tak, že odvolání bylo zamítnuto proto, že finanční úřad dospěl k závěru, že šlo o odvolání opožděně podané. Vzhledem k tomu, že platební výměry ze dne 21.5.2015 a platební výměr ze dne 26.3.2015 nelze dosud považovat za doručené, nemohlo být odvolání, které proti těmto platebním výměrům podala žalobkyně, podáno opožděně. Na žalovaném bude, aby znovu rozhodl o podaných odvoláních proti platebním výměrům, kterými byla žalobkyni vyměřena darovací daň.
41. Pro úplnost soud k vyjádření žalovaného uvádí, že neshledal důvodným jeho stanovisko, že námitka spočívající v tom, že žádost ze dne 6.1.2006 o změnu doručování, byla uplatněna opožděně. Z obsahu podaných žalob je zřejmé, že žalobkyně od počátku namítala nesprávnost postupu správce daně při doručování předmětných zásilek na adresu „X“. Nejde tedy o nově uplatněnou námitku, nýbrž o její rozvedení a bližší zdůvodnění. Pokud žalovaný ve vyjádření ze dne 31.1.2020 dovozuje, že nedošlo k prekluzi daňové povinnosti, je nutno – i s odkazem na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2019, č.j. 1 Afs 168/2019-48 – konstatovat, že otázka prekluze musí být posouzena žalovaným správním orgánem v dalším řízení, a to při respektování právního názoru, který Nejvyšší správní soud vyjádřil ve zmíněném rozsudku pod body 51–55 odůvodnění tohoto rozsudku ohledně přerušení či stavění prekluzivní lhůty pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu.

Náklady řízení

42. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení přísluší. Náklady řízení představují odměnu za zastoupení žalobkyně advokátem a částku představující zaplacené soudní poplatky. Pokud jde o výši odměny za zastoupení žalobkyně, vycházel soud - vzhledem ke spojení věcí - při stanovení výše odměny za zastupování z ustanovení § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož při spojení

dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí.

43. Tarifní hodnota u žalob na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu je částka 50 000 Kč (§ 9 odst. 4 písm. c/ vyhl.č. 177/1996 Sb.). Součet tarifních hodnot za 11 spojených věcí představuje částku 550 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty představuje částku 10 500 Kč (§ 7 bod 6 vyhl.č. 177/1996 Sb.). Za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby - § 11 vyhl.č. 177/1996 Sb.) přísluší odměna za zastupování ve výši 21 000 Kč. Součástí odměny za zastupování jsou režijní paušály po 300 Kč v každé věci (§ 13 vyhl.č. 177/1996 Sb.) za každý samostatně učiněný úkon v celkové výši 6 600 Kč (v každé věci 2 paušály, za 11 žalob 22 paušálů). Celkem odměna za zastupování za dva úkony právní služby v této věci představuje částku 27 600 Kč. K této částce je nutno připočítat daň z přidané hodnoty, když zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem této daně. Daň z přidané hodnoty představuje 21 % z částky 27 600 Kč, tedy částku 5 796 Kč. Celkem odměna za zastupování představuje částku 33 396 Kč. K této částce pak přísluší žalobkyni náhrada nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku, z každé žaloby byl zaplacen soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, za 11 žalob tedy částka 33 000 Kč. Celkem náklady řízení představují částku 66 396 Kč. Pro úplnost soud uvádí, že zástupce žalobkyně učinil ve vztahu k soudu úkon ze dne 19.12.2019. Ve vztahu k tomuto úkonu neshledal soud důvody pro přiznání odměny za zastupování, neboť z obsahu tohoto podání je zřejmé, že jde v zásadě o opakování argumentace obsažené v žalobě a jinými slovy konstatované důvody, jež jsou obsaženy v rozsudku ze dne 18.12.2019, č.j. 1 Afs 168/2019-48, který zástupce žalobkyně k tomuto podání rovněž přiložil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.